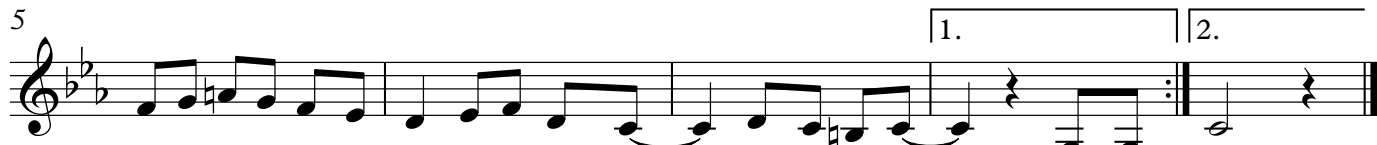

L'espigoladora angoixada

Antonio Pagès i Suriol, "Ton de Pla Boscàs", Les Planes d'Hostoles

1. A - déu, vi - la de Ri - poll, en - tre mig de du-gues ai - gues; u - na
ne - tes del Ma - iol, a - que - lles qu(e) en són ga - la - nes, han bai -
l'ho - ra d'es - mor - zar, n'han con - ta - des les ma - na - des; l'u - na

can - có vull can - tar, no fa molt que s'és dic - ta - da. 2. Les ni -
xat a es - pi - go - lar u - na fres - ca ma - ti - na - da. 3. Ja en ve
diu que n'hi té nou, l'al - tra diu qu(e) els hi han ro - ba - des.

Pensant-se que ningú ho veu, a plorar se n'és posada,
de darrera un ga(r)ba(i)ó, el seu galant se la mirava.
-Què plora la *d(o)lce* amor? De què estàs tan enutjada?
-D'una part en tinc raó: m'han robades les manades.
-No plori, la *d(o)lce* amor, que io li daré una garba;
si d'una no n'hi ha prou, li posarem alguna altra.
Si d'això no n'hi ha prou, seràs la meva estimada.
Adéu, punteta del sol, estrella de l'alba clara,
i espineta del meu cor, que em traveses les entranyes.